

Дошелъ си съ проповедъ ти между тоъ народъ —  
великий ратиче, не е за робски сбродъ  
това което вий и други проповядватъ.  
Облечени са те и сити — и се разваля  
на тоъ животъ. За таяхъ животъ е снова,  
което е за тоъ хайваннъ тамъ, глава  
надъ плхвата превилъ. Вий може би да мините,  
че кат' го вкарате въ бела, ще възродите  
духътъ му? Да е тъй! Измама то е зло, —  
това не е народъ, когото би телга,  
когото би беги подйели, възросли —  
те само повече го биха унижали!  
Говела! Идеалъ не е за тяхъ храна.  
И вий се камите — такива семена  
дошле да сеете въ пустинята безводна  
на робските души. Дано прель вазъ, въ негодно  
минута, призрака на вашите дела  
сегашни съ нияхъ укоръ не стане — и чепа,  
съ вълшебний ореолъ на поднож огрени,  
разочарованостъ не сегне да зосени,  
тъй както носто . . . когато озовавъ  
се видяхъ самъ и азъ въ Жанъ д'Альрской замаявъ,  
съ вериги на нозе."

Туй въ него изненадни  
се върха обраните . . . Отърпанъ и гладний  
Мъдрителъ, вечно все намръщень и сърдитъ, —  
въ Жанъ д'Альръ! Шо се крий подъ тоя външенъ видъ,  
тъй спашень? Може би той нещо е велико  
и страшно преживялъ — и въ ужасъ е езика  
душата свързала? Сърдитъ и мълчаливъ —  
сега какво ли го така на говоръ нияхъ  
подстори? . . . А далечъ той таяхъ се озърна  
и, спрълъ за нигъ, така отново пакъ завърна:

„Дас зини изинихъ въ Жанъ д'Альръ. А подиръ —  
на пролетъ беше то, отъ тамъ въ Дларъ-Бениръ . . .